

K enoti 1:

Raziskujem, zato sprašujem

NEURADNI POGOVOR: Nina in Peter

Peter: O, Nina, živijo! Ej, ful si se polepšala med počitnicami!

Nina: Čav, Peter! Kakšna barva!

Peter: Kje si bila?

Nina: Ne boš verjel! V Italiji, v Firencah.

Peter: O! Kaj si pa delala tam?

Nina: V šolo sem hodila. Štiri tedne! Bilo je super.

Peter: Daj, daj! V šoli – pa super?!

Nina: Ti rečem, res je bilo dobro. Zgodovina, zemljepis, umetnost, kuhanje ... Vse v italijanščini. Sproti smo se učili besede: kaj pomenijo, kako jih zapišemo, kako jih izgovarjamo. Tudi nekaj slovnice smo se naučili.

Peter: Eh, daj no: pravila, pravila – velik dolgčas.

Nina: Ni nujno! Mi smo se jih učili v rabi – in to je bilo kul.

Peter: Ste tudi kuhali v italijanščini?

Nina: Ti se zafrkavaš, ampak vsako jed, vsako sestavino smo najprej poimenovali, potem smo napisali postopek, na koncu pa še recept.

Peter: In kdo je vse hodil v šolo?

Nina: Evropa v malem: Francozinja, Grkinja, Anglež, potem dve Španki, Madžar, Nizozemca, Nemka pa jaz, seveda.

Peter: In vsi ste se pogovarjali italijansko?

Nina: Itak. Ampak samo v šoli. V domu, kjer smo stanovali, pa smo govorili večinoma angleško. No, Nemka se je včasih z Nizozemcema pogovarjala kar v nemščini, Hrvatica in jaz pa sva govorili vsaka v svojem jeziku.

Peter: Ja, valda, saj so si eni jeziki podobni. Kdo od vas pa si je najlaže zapomnil italijanščino?

Nina: Španki. Itak, da Španki.

Peter: Kdo pa je imel ful težav?

Nina: Oh, Madžar ga je najbolj lomil.

Peter: Zanimivo ... In glej, ko je najbolj zanimivo, pa zazvoni ta zvonec!

Nina: Pa nadaljujva med odmorom. Tudi ti mi moraš povedati, kje si dobil tako barvo!

Peter: Joj, Nina, saj veš, da so šolski odmori zmeraj prekratki. Lahko se dobiva po pouku.

Nina: Po pouku moram takoj domov.

Peter: Kaj pa popoldne, recimo ob štirih?

Nina: Takrat imam aerobiko. Lahko pa me ob pol šestih počakaš pred našo šolo.

Peter: OK, ob pol šestih! Adijo!

Nina: Se vidiva, čav!